

02 διεθνή

Διευρύνονται οι διαπραγματεύσεις ΗΠΑ-Ρωσίας

Πυρετός διαβουλεύσεων και αδιεξόδων στην Ευρώπη

■ του Σπύρου Παναγιώτου

Οι διαπραγματεύσεις ανάμεσα σε Ρωσία και ΗΠΑ διευρύνονται πλέον σε θέματα ευρύτερης οικονομικής και πολιτικής συνεργασίας ανάμεσα στις δύο χώρες. Την ίδια στιγμή, το ουκρανικό κοινοβούλιο απέρριψε, σε πρώτη φάση, πρόταση της κυβέρνησης Ζελένσκι για νομιμοποίηση της παραμονής του στην προεδρία της χώρας. Ίσως ήταν μια τροχιοδεικτική βολή, εσωτερικών και εξωτερικών κύκλων, μετά την αρχική άρνηση Ζελένσκι να υπογράψει τη συμφωνία παράδοσης των ουκρανικών φυσικών πόρων (όσων βέβαια έχουν εναπομείνει) στις ΗΠΑ χωρίς εγγυήσεις για την αμερικάνικη μεταπολεμική στήριξη, πόσο μάλλον την ένταξη της Ουκρανίας στο ΝΑΤΟ.

Ακολούθησε δεύτερη ψηφοφορία, «διορθωτική» της πρώτης, που επικύρωσε τη νομιμότητα της παραμονής Ζελένσκι ως προέδρου της ρηγαμένης χώρας, σχεδόν ταυτόχρονα με την ανακοίνωση της επίσκεψης του «αναβαπτισμένου προέδρου» στην Ουάσιγκτον για την υπογραφή της απόλυτα αποικιοκρατικής συμφωνίας πλήρους παράδοσης των ουκρανικών φυσικών πόρων στις ΗΠΑ (αφού ο Τραμπ ζητά «αποπληρωμή» της Ουάσιγκτον για τη βοήθεια που αυτή παρείχε στο Κίεβο στα τρία χρόνια του πολέμου).

Ζούμε σε εποχές πρωτόγνωρες

Στην προκειμένη περίπτωση έχουμε μια χώρα που σπρώχτηκε στον πόλεμο από τη Δυτική Συμμαχία, αφού πρώτα πραξικοπηματικά εκδιώχθηκε η νόμιμη κυβέρνησή της και αντικαταστάθηκε από μια συμμαχία ναζιστών με μαριονέτες δυτικών κέντρων. Στη χώρα αυτή κατευθύνθηκαν από τη Δύση εκατοντάδες δισεκατομμύρια ευρώ σε κεφάλαια, όπλα, «εθελοντές» και τεχνική στήριξη για να διεξαχθεί έναν πόλεμο –ως αντιπρόσωπος της Δύσης– με τη Ρωσία, θυσιάζοντας τον λαό της και χάνοντας πάνω από 20% των εδαφών της. Και τώρα η πττημένη αυτή χώρα καλείται να αποζημιώσει τον κύριο χορηγό της και υποκινητή του πολέμου, τις ΗΠΑ, με ό,τι έχει απομείνει από τον πλούτο της! Δίπλα στην Ουκρανία, το υπόλοιπο του λογαριασμού καλούνται να αποπληρώσουν τα κράτη μέλη της Ε.Ε. και η Βρετανία, άμεσοι συνεργοί και συν-χορηγοί του τρίχρονου πολέμου. Αυτό το παράδοξο αποκαλείται από ορισμένους «θρίαμβος» του τρόπου που η Δύση ασκεί παγκόσμια πολιτική, ή και «αποφασιστική συμβολή» της νέας διοίκησης Τραμπ στην ειρήνη... Από τέτοια «παράδοξα», όμως, δεν μπορεί παρά να προέλθουν τα νέα αδιέξοδα και οι νέες συγκρούσεις του άμεσου μέλλοντος.

Νέα φάση, πρώτο θύμα η Ευρώπη

Στη νέα φάση των γεωπολιτικών συγκρούσεων που ανοίγεται, όσα άλλα συμβαίνουν μπροστά στα μάτια μας είναι ενδεικτικά μιν, πλημμελήματα δε. Παράδειγμα: η απόφαση της Γ.Σ. του ΟΗΕ να υιοθετήσει κατά πλειοψηφία (93 υπέρ, 18 κατά, 63 αποχές) ψήφισμα προέλευσης Ε.Ε. που ζητά την αποχώρηση των ρωσικών δυνάμεων από την

Ο Γάλλος πρόεδρος Μακρόν πήγε στην Ουάσιγκτον και προσπάθησε να καλοπιάνει τον Τραμπ δεσμευόμενος ότι η Ευρώπη θα ικανοποιήσει όλες τις απαιτήσεις του, ζητώντας ως αντάλλαγμα αμερικανικές εγγυήσεις για την Ουκρανία. Όλοι γέλασαν πολύ... Τα ίδια ζήτησε και ο επόμενος επισκέπτης, ο Βρετανός πρωθυπουργός Στάρμερ. Έφυγε κι αυτός με άδεια χέρια. Η δε «ύπατη εκπρόσωπος της Ε.Ε.» Κάγια Κάλας, που επίσης επισκέφθηκε την Ουάσιγκτον, απλώς έφαγε πόρτα από τον Αμερικανό ΥΠΕΞ Μάρκο Ρούμπιο.

Ουκρανία και την αποκατάσταση της εδαφικής της ακεραιότητας. Όμως αυτή τη φορά δεν καταψήφισαν μόνο η Ρωσία και οι σύμμαχοι της. Αρνητική ψήφο έδωσαν και το Ισραήλ, οι ΗΠΑ και οι σύμμαχοί τους, πλην βέβαια της Ε.Ε. Και ως «απόδειξη» του παγκόσμιου σεβασμού προς το Διεθνές Δίκαιο ακολούθησε νέα ψηφοφορία, στο Συμβούλιο Ασφαλείας αυτή τη φορά, που «διόρθωσε» την απόφαση της Γ.Σ. με την υιοθέτηση ψηφίσματος των ΗΠΑ υπέρ των λύσεων που προκρίνουν Ουάσιγκτον και Μόσχα για την Ουκρανία.

Τα σημερινά «παράδοξα», μεγάλα και μικρά, απαιτούν μια εξήγηση παρά την ασάφεια και τις αντιφάσεις που τα επικαλύπτουν την ώρα που πραγματοποιούνται κρίσιμες στροφές της νέας φάσης. Η υλική βάση της νέας φάσης δεν μπορεί παρά να αναζητηθεί στη σημαντική κρίση ηγεμονίας που συνοδεύει την οπισθοχώρηση της Δύσης και των ΗΠΑ. Κρίση ηγεμονίας η οποία συνοδεύεται από ένα τεράστιο σχίσμα-δισασμό που διαπερνά τα κέντρα ισχύος και την κοινωνία στο εσωτερικό των ΗΠΑ, και επεκτείνεται στις σχέσεις ΗΠΑ-Ε.Ε. Διότι οι ηγεσίες της τελευταίας συνεχίζουν να επενδύουν όλα τα χαρτιά τους στην υποστήριξη της πολιτικής Μπάιντεν σε όλους τους τομείς (ουκρανικό, ψηφιακός μετασχηματισμός, πράσινη ανάπτυξη).

Για τη διοίκηση Τραμπ, όμως, η κατάρρευση στο εσωτερικό μέτωπο κατά των όσων απαρτίζουν το μπλοκ των Δημοκρατικών (οικονομικά, στρατιωτικά και πολιτικά κέντρα ισχύος) περνά και μέσα από τη συμπίεση-υποβάθμιση των Ευρωπαίων «εταίρων». Η αλλαγή δόγματος στις σχέσεις με τη

Ρωσία, οι νέες προσεγγίσεις για τις εγγυήσεις της ευρωπαϊκής ασφάλειας μέσω ΝΑΤΟ, η ανάθεση του κόστους στήριξης της Ουκρανίας αποκλειστικά στην Ευρώπη και ο επαναπροσδιορισμός των οικονομικών σχέσεων ΗΠΑ-Ε.Ε. με την απειλή επιβολής δυσβάστακτων βαρών, αποτελούν εκφράσεις κοντέματος της Ε.Ε. και σημαντικής υποβάθμισης του ρόλου της στην ιμπεριαλιστική αλυσίδα.

Αντίπαλος η Κίνα

Η απόπειρα Τραμπ για ανασύνταξη της αμερικάνικης ηγεμονίας στο κόσμο παίρνει υπόψη της –έστω με όρους επιχειρηματικούς– το νέο συσχετισμό δυνάμεις, με την ανάδειξη της Κίνας και του μπλοκ των BRICS σε κρίσιμο ρόλο. Επιχειρεί έτσι συνολικότερες διευθετήσεις με τη Ρωσία, ελπίζοντας ότι θα επιτύχει μια αποδυνάμωση των σχέσεων Ρωσίας-Κίνας, ή έστω μια καθυστέρηση της εμβάθυνσής τους. Ο νέος υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Μάρκο Ρούμπιο, ήταν αποκαλυπτικός σε δηλώσεις του στον ιστότοπο Breitbart News: «Δεν νομίζω ότι το να έχουμε την Κίνα και τη Ρωσία τη μία στο πλευρό της άλλης είναι καλό για την παγκόσμια σταθερότητα, διότι είναι και οι δύο πυρηνικές δυνάμεις. Πιστεύω ότι τώρα βρισκόμαστε σε μια κατάσταση όπου οι Ρώσοι εξαρτώνται όλο και περισσότερο από τους Κινέζους, και αυτό, αν το σκεφτείς, δεν είναι καλό αποτέλεσμα».

Το ερώτημα βέβαια είναι αν η Ρωσία είναι έτοιμη να εμπιστευθεί για μια φορά τις ΗΠΑ, και να επιχειρήσει από την πλευρά της αλλαγές στη σχέση της με την Κίνα και με όσα τη συνδέουν με τις χώρες των BRICS.

«Η Αντίσταση»

Ο Δρ Αλί Φαγιάντ, Λιβανέζος Βο

› Ποια είναι η σημερινή κατάσταση στο Λίβανο;

Υπάρχουν δύο πεδία, δύο μεγάλα θέματα που διαπερνούν και τις τωρινές εξελίξεις στο Λίβανο. Το πρώτο αφορά την εφαρμογή της απόφασης 1701 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ για μόνιμη κατάπαυση του πυρός. Το δεύτερο σχετίζεται με το σημαντικό ζήτημα της αναγκαίας βαθιάς μεταρρύθμισης του κράτους σε εθνικό επίπεδο.

Σχετικά με το πρώτο πεδίο: Συμφωνούμε με την απόφαση 1701, την οποία στηρίζει και η λιβανέζικη κυβέρνηση. Φυσικά υπάρχει μια διαφωνία ουσίας με τις ΗΠΑ και το Ισραήλ. Κατά την άποψή μας, η συμφωνία αφορά μόνο τον Νότο του Λιβάνου, όχι ολόκληρη τη χώρα μας. Αυτή η τοποθέτηση έχει να κάνει με την ίδια την κυριαρχία του Λιβάνου. Τόσο εμείς όσο και η κυβέρνηση του Λιβάνου επιμένουμε στο σημείο αυτό. Αντίθετα, οι ΗΠΑ, το Ισραήλ αλλά και ο ΟΗΕ δεν τοποθετούνται γι' αυτό το ζήτημα, δεν το διευκρινίζουν. Επομένως αυτή η «διαφορά» θα επιδρά στο άμεσο, εγγύς μέλλον.

Ούτως ή άλλως, το Ισραήλ στην πραγματικότητα δεν αναγνωρίζει καθόλου την απόφαση 1701. Γι' αυτό συνεχίζει τις επιθέσεις και τους βομβαρδισμούς, αρνείται να αποχωρήσει από το λιβανέζικο έδαφος όπως επιτάσσει η πρόσφατη συμφωνία εκχειρίδας, και τελικά απειλεί ολόκληρο τον Λίβανο. Το Ισραήλ δεν συμφωνεί διόλου με το άρθρο 2 της απόφασης, όπου ξεκάθαρα λέγεται ότι σταματούν όλες οι στρατιωτικές ενέργειες σε στεριά, αέρα και θάλασσα. Το Ισραήλ προβοκάρει, προκαλεί συνεχώς με στρατιωτικές επιθέσεις και αεροπορικές επιδρομές όχι μόνο στον Νότο του Λιβάνου, αλλά σε όλη τη χώρα. Το πιο μεγάλο πρόβλημα είναι η άρνηση του Ισραήλ να αποχωρήσει από πέντε υψώματα στρατηγικής σημασίας κοντά στα σύνορα. Αυτό δείχνει ότι το ζήτημα δεν έχει λυθεί, αφού έχουμε συνέχιση της κατοχής τμήματος του Λιβάνου. Αυτό υποστηρίζει και η ίδια η λιβανέζικη κυβέρνηση, κι αυτό είναι που νομιμοποιεί ξανά την Αντίσταση.

› Μιλήσατε και για ένα δεύτερο καθοριστικό πεδίο...

Ναι, το οποίο αφορά τη μεταρρύθμιση του Λιβάνου, από ένα κράτος δομημένο με βάση διαχωρισμένες θρησκευτικές ομάδες σε ένα άλλο σύστημα, που να ανταποκρίνεται